

и чувствувалъ, вечъ като оныя, кои то ся упокоювать на лоно то Вышняго. Стигна куріеръ изъ Армія та съ извѣстія и писма отъ Велики те Князове Николая и Михаила Николаевичи. «Здрави ли са Тѣ? — запыта Императоръ; — сега вечъ нѣмамъ грыжа за «нищо друго. Азъ Сжмъ сички при Бога.» — Но при всичко това Той не преставаше да изпълнява на земля та послѣдна та вѣчна заповѣдь Спасителѣва : *да люби*; да люби и Свои те неприятели, на кои то Той прощаваше отъ всичко сърдце, ако и да бѣха *минали работи те* на нѣкои *като оръжіе презъ душа та Му*; да люби и да благодари и на оныя, кои то любеха Него и всегда ще да любятъ и почитатъ Негова та память. Като благослови Супруга та Си, дѣца та и внуцы те, Той выкна кои то ся намираха при Дворъ-атъ Генераль-Адютанта Графа Орлова и Министръ-атъ Дворскій и Военный; благодари имъ за служба та и превручи на Наслѣдникъ-атъ Си да благодари отъ Негово имя на всички те други Министри, на Гвардія та, Армія та, Флота та, а наймного на Херойски те защитници Севастопольски *). Той не заборава и близки-те Си служители и побѣлелы-те подъ оръжіе Дворцовы Гренадеры; всички-те благослови, съкому каза нѣколко благопріятны рѣчи. После попыта съ усмихнувань Докторъ-атъ : «Скоро ли ще Вы да Ми дадете *отставка?*»

---

*) Тая воля Родительска Царствующій Императоръ испълни на другій-атъ день, преди чтение то на Манифестъ-атъ за възшествіе то на Негово Величество на Прародительскій-атъ Престолъ и като ся закле на вѣрность.